

4

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

„Farní život? Rozum velí: 'Tomášek' si přečti celý!“

I. Kepáková

Úvodní slovo

Taky se vám zdá, že jsou Vánoce každým rokem dřív? Jistě to není jen vina zase o trochu dřív odstartované předvánoční reklamní masáže v obchodech. Ten nejhlubší důvod spočívá v člověku samém, v čase, kterého nám ubývá, v životní síle, která se vyčerpává... Ještěže to nepochybně stejně (byť po svém) pociťovali i v čase Ježíšova narození! Ale přesto někteří dokázali v tom všem shonu najít čas a energii k cestě do Betléma, dokázali se probudit do radostného rozechvění nad nečekaným

Božím darem, našli v sobě sílu k svědectví o své radosti.

Naše šance nejsou o nic menší. Bůh i letos vstoupí do naší reality, jeho „Vánoce“ nejsou žádným festivalem sentimentu a kýče. On ví, že jeho cesta za člověkem začíná (nepohoršete se) v chlévě! Že by nás toto vědomí nedokázalo povzbudit?

Přeji vám k letošním Vánocům i do příštího roku hojnost Božího požehnání!

Váš farář Petr Vrbacký

Informace z diecéze

• **Křesťanský časopis Šalamounky** přichází s ojedinělou nabídkou: vyluštěte tajenku obří křížovky (20 × 30 polí) a získejte zdarma jedno z pěti předplatných na rok 2008! Bližší informace najdete na <http://www.sweb.cz/salamounky>.

Pavel Šoba, redaktor

• V rámci nového projektu Diecézního muzea v Brně připraveného k 230. výročí založení brněnské diecéze, s názvem „**Historické betlémy v centru Brna**“ proběhne v pátek 7. 12. v 16.00 hodin v kryptě katedrály sv. Petra a Pavla v Brně vernisáž výstavy „Putování k Betlému“.

Výstava bude otevřena od 8. 12. 2007 do 2. 2. 2008 (od čtvrtka do soboty od 11.00 do 17.00 hodin, v neděli od 12.00 do 17.00 hodin).

• Diecézní muzeum připravilo nový muzejně-vzdělávací program pro děti do 15 let s názvem **Příběh světla**. Program obsahuje audiovizuální prezentaci tematiky světla v umění a v lidském životě, netradiční prohlídku výstavy Vita Christi, výtvarnou dílnu věnovanou dekoraci svíček a prohlídku katedrály sv. Petra a Pavla.

• **Zprávy ze života církve i ve vaší e-mailové schránce**. Tiskové středisko České biskupské konference nabízí zasílání upozornění na všechny zprávy do e-mailových schránek. Zájemci obdrží elektronickou poštou krátké anotace všech nových článků. Tato služba je zdarma a je možné ji kdykoliv zrušit. Na stránkách <http://www.cirkev.cz/> stačí zadat svou e-mailovou adresu do okénka „Zpravodaj“ v pravé části stránky a přihlásit se. Nebo nám prostě můžete poslat zprávu na adresu tisk@cirkev.cz

• Centrum pro rodinu a sociální péči ve spolupráci s Národním centrem pro rodinu pro vás připravilo **kurz na téma: Předávání víry v rodině**.

Na čtyřech navazujících setkáních se bude hovořit o křesťanských hodnotách ve spojení s lidskými dovednostmi (kompetencemi) a o jejich důležitosti pro předávání víry v rodině.

Přihlášky a informace:

Centrum pro rodinu a sociální péči

Josefská 1, Brno

tel. 542 217 464, 731 402 761

e-mail: dana.chaloupkova@centrum.cz

Liturgický sloupek

*Bohoslužba slova
jako součást mše svaté*

Vstupní modlitbou, o které jsme hovořili v předcházejícím Liturgickém sloupku, byla ukončena zahajovací část mše svaté. Spojili jsme se do jednoho společenství a nyní máme naslouchat Božímu slovu a slavit eucharistii. Dosud jsme hovořili my a nyní k nám bude hovořit Bůh, jemuž budeme s otevřeným srdcem naslouchat. Bůh oslovuje svůj lid: zjevuje tajemství vykoupení a spásy a nabízí duchovní pokrm.

Jakým darem pro věřící byla obnovena liturgie po II. vatikánském koncilu, liturgie, která spojila bohoslužbu slova a bohoslužbu eucharistickou v jeden bohoslužebný úkon. Nebylo tomu tak vždy – starší lidé si vzpomínají, že bohoslužba slova byla jakousi předmluvou mešní slavnosti a účast na ní nebyla tak závazná jako na vlastní bohoslužbě oběti. Z mládí si vzpomínám na dlouhá kázání, kterým předcházely latinsky čtené úryvky z apoštolských listů a evangelií (ve skutečnosti se po latinském textu četl i český překlad). Téměř vůbec se nečetl Starý zákon a z evangelií pouze úryvky pojednávající o Ježíšových skutcích.

Nový mešní řád nám předkládá o nedělních a svátcích 3 čtení a o všedních dnech čtení dvě. Úryvky zahrnují Starý zákon, apoštolské listy a evangelia. Tři cykly nedělních čtení (na 3 roky) a dva cykly

čtení o všedních dnech (na 2 roky) nabízí tedy věřícím k naslouchání podstatnou část Písma svatého. Nedílnou součástí bohoslužby slova je responsoriální žalm, který přednáší nebo zpívá žalmista a přítomný lid odpovídá.

Prvotním účelem bohoslužby slova je hlásání radostné zvěsti: byli jsme vykoupeni Ježíšovou smrtí na kříži. To prožíváme v bohoslužbě oběti. „Kdykoliv totiž jíte tento chléb a pijete z tohoto kalicha, smrt Páně zvěstujete“, vysvětluje svatý Pavel (1 Kor 11,26). Zvěstující slovo, které zaznívá v bohoslužbě slova a rovněž i v eucharistické modlitbě, je potřebné k tomu, abychom rozpoznali hloubku Boží lásky k člověku, potřebnost Ježíšovy oběti na kříži a rozpoznali v obětovaném chlebě a víně Ježíšovo tělo a krev. Abychom totiž nejedli a nepili sami sobě odsouzení (1 Kor 11,29). Znovu si musíme připomenout, jak je důležité se na mši svatou připravovat. Nejen zkoumat své slabosti a viny, nejen připravit konkrétní prosbu do vstupní modlitby, ale připravit se i na pozorné naslouchání Božímu slovu. Sv. Augustin píše: „Boží slovo není menší než Tělo Kristovo. Když jsme velmi pozorní, aby z našich rukou nic nepadlo na zem při podávání Kristova těla, pak musíme stejně dávat pozor, aby Boží slovo, které je nám sdělováno, nevymizelo z našeho srdce, protože jsme zaměstnáni myšlenkami a slovy jinými.“

A. Svoboda

Rozhovor s otcem biskupem

*Čas adventní, který je časem zostře-
ného vnímání našeho putování k Bohu,
časem, na jehož konci sestupuje Bůh, Stvo-
řitel světa k lidem v podobě člověka, je také
dobrou chvílí pro rozhovor s pastýřem naší
diecéze, biskupem Vojtěchem Cikrlem.*

*Otče biskupe, adventní a vánoční chvíle
jsou dobou, kdy jakoby rodina znovu na-
bývala svůj význam, který mnozí z nás
více vnímají než po zbytek roku. Biskupství
je také jednou z nemnoha institucí, které
opravdu podporují rodinu. Co vnímáte
jako nejdůležitější na rodině i na pomoci
pro ni?*

Primární jsou v rodině vztahy, přede-
vším ty vnitřní. Aby však všechny proží-
vané vztahy mohly být zdravé, potřebují
nějaký pevný bod a určité zázemí. Kdo
má být tím pevným bodem, to je asi jasné.
Zázemím má být farnost, příbuzní, známí,
lidé, k nimž mám důvěru. V životě jsou
chvilky, kdy se pevný bod jakoby ztrácí a
právě lidé kolem mě jej mohou pomoci
opět „nahmatat“. Někdy se člověk nemusí
ztrácet jen v duchovní rovině, ale i v mnoha
praktických věcech života. Pomoc rodi-
nám nemůžeme omezit jen na věřící, jejím
předmětem jsou rodiny všeobecně. Potom
je potřebná a důležitá také nabídka pomoci
v rovině psychologické, sociální, v oblasti
prosazování prorodinné politiky a v mnoha
dalších oblastech.

*Bůh nás obdaroval rozličnými dary.
Víte, že někteří více obdarovaní to budou
mít snazší než ti zdánlivě „méně krásní“,
„méně šikovní“, různě postižení. Jak mají
obojí chápat, že je Bůh miluje absolutní
láskou?*

Je pravdou, že Bůh každého z nás ob-
daroval rozličnými dary, ale nesouhlasím
s tím, že jedni to budou mít snazší než
druzí. Z podobenství o hřivnách (Mt 25,
Lk 19) vyplývá něco jiného. Máme poctivě
hospodařit s tím, co nám Pán svěřil, a
zůstávat mu věrnými. Nechlubit se tím,
co jsem dostal, ani nenaříkat nad tím,
co jsem nedostal. Jsem přesvědčený, že
jednou budeme Bohu děkovat i za to, co
právě nám nedal. On chtěl, abychom se
navzájem potřebovali. Vždyť úspěch dru-
hého je i mým úspěchem, a jeho neúspěch

i mým neúspěchem. Závist, škodolibost, ale i sebepodceňování jsou znaky mé nedospělosti v rodině církve. Absolutnost Boží lásky můžeme vidět na Pánu Ježíši. Jeho absolutní láska se projevovala rozdílným způsobem k mladému apoštolovi Janovi a k apoštolu Petrovi, kterému svěřil svou církev, jinak ji projevoval své matce, jinak celníkům, jinak hříšníkům, jinak nemocným, jinak svému Otci. Vyjádřením této absolutní lásky nebylo nic menšího, než absolutní vydání se na kříži.

Dítě Ježíš se narodilo do chudé stáje. Bůh přišel mezi nejchudší. Kam by se narodil dnes?

Maria a Josef nejsou nejchudšími lidmi tehdejší doby, jsou lidmi, které si Bůh vyvolil jako své nástroje a oni jeho volbu přijali. Betlém – Dům chleba předpověděný prorokem Micheášem, se stal znamením Boží péče o nás. Betlémská stáj pak svědectvím nezájmu o největší dar Boha nám, lidem. „Stájí“ je dosud stále mnoho. Ale je i dost lidí, kteří přijali Boží pozvání být Božím nástrojem? A právě skrze ty, kteří Boží nabídku přijali, přichází do světa Ježíš i dnes. Chlév tak důležitý není.

Jaké je pro vás největší poselství Vánoc?

Ježíš Kristus se narodil, aby se stal světlem prozařujícím všechny myslitelné temnoty. Těm, kdo jej hledají celým srdcem, dává budoucnost plnou naděje. Kdo má odvahu hledat celým srdcem, prožije

radost pastýřů i mudrců ze setkání s Bohem.

Jak a s kým prožíváte Štědrý večer?

Štědrý večer slavím s kněžími a pastoračními pomocníky z brněnských farností, kteří nemají vlastní domácnost. Společně se pomodlíme růženec a večerní chvály a po sváteční večeři, kterou připravují Milosrdné sestry sv. Františka, si povídáme a zpíváme koledy. Potom někteří odejdou sloužit sváteční bohoslužbu do svých kostelů a někteří zůstávají na Petrově až do půlnoční bohoslužby v katedrále.

Letošní rok byl Rokem diecéze, která slaví 230. výročí svého založení. Jak se podařil?

Těžištěm pastorační péče jsou především vnitřní věci. A ty vzdorují bezprostřední klasifikaci. Vnější věci, které během letošního roku proběhly (patří k nim například třídní konference „Diecéze – živý organismus?“, putování všech děkanátů brněnské diecéze do katedrály, výtvarná a vědomostní soutěž, sympozium . . .) přinesly pozitivní ohlasy.

Jak nahlížíte na farnost sv. Tomáše? Máte k ní nějaké osobní vazby?

Farnost sv. Tomáše je jednou ze 449 farností naší diecéze. Je obdarovaná dobrými kněžími, hojností ministrantů, vynikajícími hudebníky a gregoriánskou školou, je farností přitažlivou pro intelektuály, hrdou na sebe. Když jsem v Brně studoval, chodil jsem ke sv. Tomáši často na

bohoslužby, později zde byl kaplanem můj bratr.

Čím by se měly děti podobat malému Ježíšovi? O jeho dětství je v Evangelii málo zmínek.

Duch Svatý asi nepovažoval za potřebné, aby se o Ježíšově dětství více vědělo. Kdo ví, jestli by potom na teologických fakultách nevznikl například studijní obor „hračkologie“ s podtituly jako: obecná, speciální, archeologická, biblická.. a já nevím, jaká další. A čím by se měly děti podobat malému Ježíšovi? Třeba tím, že je budou mít jejich rodiče tak rádi, jako miloval Hospodin a Panna Maria jeho.

Chcete něco vzkázat nebo popřát čtenářům Tomáška?

Přeji vám – dětem, mladým, dospělým i seniorům, vám, kteří prožíváte radost a pokoj, i vám, kteří nesete tíhu odpovědnosti za druhé, vám, kteří se rozhodujete k důležitému životnímu kroku, a také vám nemocným, opuštěným, zklamaným i jinak zkoušeným, abyste vánoční svátky prožili s jistotou, že vás Bůh má rád, a abyste se skrze tuto jistotu stávali jeho darem druhým i jeho slávou. Za to se modlím a k tomu vám všem žehnám.

*rozhovor připravila
Jarka Cýrusová*

Pout' do Svaté země

7. 10. – 17. 10. 2007

3. DEN, ÚTERÝ 9. 10. 2007

Autobus s naším spolehlivým a velmi přátelským řidičem nás vezl Jordánským úvalem k Mrtvému moři. Jsou zde arabské vesnice, sem tam nějaká ilegální židovská usedlost, probíhá zde totiž tzv. mírová infiltrace Židů do arabského prostředí. Ne-daleko Jeruzaléma je postavena celá nová moderní čtvrť, ale OSN vydala zákaz tyto ilegálně postavené domy obývat, a tak jsou dodnes prázdné. Arabové prý nemají pod vlastní kontrolou elektřinu a vodu, jsou odkázáni na stát Izrael.

Judská poušť je znovu zalesňována, v Kristových časech zde byly lesy, ale později je Římané vykáceli, hlavně na stavbu lodí. Silnici zde po 1. světové válce postavili Angličané a je opravdu kvalitní.

Na cestě mezi Jeruzalémem a Jerichem se nachází v Judské poušti údolí Vádi Kelt a v něm Klášter sv. Jiřího Koziby. Byl založen ve 4. stol. po Kr. Janem Kozibou, který přišel ze Sýrie.

Ve 4. stol. vznikalo v přírodních jesky-ních pouště ve Svaté zemi mnoho pouste-ven. V 7. stol. pokračuje v poustevnickém životě v klášteře poustevník Jiří (eremitské hnutí – původ v Egyptě). Po vpádě Peršanů si zachránil život spolu s ostatními mnichy útekem – na východ od Jordánu. Po jejich vyhnání se vrací zpět do kláštera a přes různé životní nesnáze a pronásledování se stále do těchto klášterů vrací jako pomocná

ruka pro poutníky. Ty černé kříže, které jsme viděli na okolních skalnatých pouštích kopcích, ukazují případným poutníkům na blízkost kláštera, kde lze najít pomoc. V klášteře dodržují přísný řád: 8 hod. spí, 8 hod. se modlí a 8 hod. pracují. Spánek je přerušovaný nočními modlitbami a liturgií. I přes náročný život se prý zdejší mniši dožívají vysokého věku. Kdo chce žít v tomto klášteře, musí strávit 10 let v obvyklé komunitě, kde se posoudí, zda tento kandidát má pro pouštní klášter povolání. Klášter byl později ruský – pravoslavný, nyní je řecký ortodoxní. Určitě je to ale především místo modlitby a rozjímání.

V údolí jsou zbytky aquaduktu, který kdysi zásoboval vodou Jericho. Vedla tu tzv. římská cesta, Ježíš tudy také chodíval z Galilee do Jeruzaléma, chodili tudy také jiní Židé při každoroční povinné pouti do jeruzalémského chrámu. Do tohoto místa patří Ježíšovo podobenství o milosrdném samaritánovi. Mohli jsme tady prožít názornost tohoto podobenství o nezištné lidské solidaritě.

Někteří Židé považovali Jeruzalémský chrám za zkorumpovaný s římskou okupační mocí, ale Ježíš nebyl revolucionář, jak nám zdůraznil náš průvodce..

V poušti jsme měli mši sv., kolem dokola jen kopcovitá, skalnatá poušť, silný zážitek. Odněkud se vynořili i Nomádi, obyvatelé pouště. Dospělák Nomád nám donesl stolec, který posloužil jako obětní. Malý Nomádek na oslíku se nechal rád vyfotit za one dollar, jak dával hlasitě na vědomí.

Nomádi už dnes nežijí pod stany, mají všelijaké přístřešky, ale před nimi třeba i traktor nebo auto. Chovají ovce, osly, velbloudy. V Judské poušti jich prý dnes žije kolem 20.000. I když mají od státu zaveden někde podél silnice vodovod, my si takový život nedokážeme dost dobře představit.

Pouštní údolí – vádí, některé hluboké 500m, dokáže být na v době náhlých dešťů nebezpečné, jak nám říkal náš průvodce, P. Záš. Italská výprava se chystala před léty projít vyschlým korytem. Zkušením nomádů je od této cesty zrazovali. Během několika sekund se zvedla hladina ve vádí a všichni Italové tam zahynuli.

Směrem do Jordánska tušíme starobylé město Petru. Podnikají se do něj krátké výlety, ale my jsme pospíchali k Mrtvému moři. Kolem cesty vlevo jsme viděli opuštěnou budovu, bývalá jordánská kasárna. Dnes jsou vztahy mezi Izraelem a Jordánskem klidné.

Mrtvé moře, jehož hladina je -390 m od Středozemního moře, stále vysychá. Dnes jsou to vlastně 2 velká jezera spojená kanálem. Jsou tu i krabi, kteří jinak žijí v mořích. Mrtvé moře je 30% roztok nasycený solí a minerály. Má léčivé účinky na nemoci kožní a dýchacích cest. Vyrábí se tu kosmetika, nejznámější je značka Ahava. U Mrtvého moře je dost hotelů a sanatorií, v některých místech se těží minerály – fosfáty. A hlavně, na vlastní kůži jsme si vyzkoušeli, že voda opravdu člověka nese, je to docela zvláštní pocit. Dlouho jsme ale ve vodě zůstat nemohli, jen prý tak vždy na 15 minut a zase se osprchovat sladkou vodou.

Projížděli jsme dlouho Negevskou pouští, která se stále měnila, skály a kopce různého druhu, minuli jsme Sodomu a blížili jsme se k nejjižnějšímu městu Izraele, k Eilatu u Rudého moře, které je takovým docela luxusním střediskem, plno plachetnic, krásné moře různých odstínů modře, je tu prý hodně korálů.

Z autobusu izraelského jsme museli vystoupit, na egyptské straně v městečku Taba nás čekal autobus egyptský se dvěma mladými průvodci. Jeden z těchto průvodců se cestou potichu modlil z koránu, nakonec proč ne, když nám nikdo nebránil se modlit z breviáře. Pokud by to tak bylo všude, tak by bylo dobře. Na hranicích s Egyptem jsme prošli dvojí kontrolou

celkem snadno. Byla tam i směnárna, jedna mladá úřednice pocházela z Košic. Takže i tady pozor na nemístné poznámky!

Podél pobřeží je hodně nových hotelů a chatek, některé prý ale nejsou vůbec dokončené a obsazené. Turisté sem zrovna moc neproudí, investování do turistiky asi není vždy spolehlivé?

A následovala dlouhá cesta Sinajským poloostrovem, autobus občas musel projet kolem egyptské kontroly, to byl vždy slalom mezi zabetonovanými barely kolem nudících se vojáků. A zase všude poušť s nádhernou hrou barev. Silnice je tu přímo vzorná, tu vybudovali Izraelci, když nějakou dobu po okupaci vlastnili tento poloostrov, později ho předali zpět Egyptu.

zdroj: P. Zahradník

Večer jsme dojeli k hotelu Morgenland u kláštera sv. Kateřiny, navečeřeli se, ubytovali a snažili se rychle usnout, protože ve 2 hod. v noci jsme měli sraz a před námi výstup na Sinaj.

4. DEN, STŘEDA 10. 10. 2007

Tak jsme se trochu vyspali a čekal nás noční výstup na horu Sinaj. Buzení telefonem, jako dřívější dny v Betlémě, se ale nekonalo. Telefony sice na pokojích byly, ale dráty vedoucí z telefonu ležely smutně na zemi u zdi, zásuvky k nim žádné. Místo této nedokonalé techniky zato pobíhal (asi v 1.30) po chodbě pomenší Egyptan a poctivě klepal na dveře a budil. Nikdo jsme naštěstí nezmeškali, pouze jeden ze dvou autobusů nepřišel, a tak jsme museli počkat, až se vrátí ještě pro nás, druhou skupinu. Autobus nás vezl ještě asi 2 km ke klášteru sv. Kateřiny a odtud jsme přes kontrolu turistické policie vyrazili směr Sinaj.

Dostali jsme přiděleného místního mladého sympatického nomádkého průvodce. Čekal nás několikahodinový výstup noční krajinou, skalnatou pouští, převýšení asi 1.000 m, na horu Sinaj. Většina z nás se na výstup vyzbrojila pořádnými botami, teplým oblečením, neboť dle informací dřívějších poutníků bývá na hoře ve výši 2.500 m strašná zima a vítr. K nám bylo ale počasí vlídnější. A samozřejmě jsme si svítili na cestu baterkami nebo čelovkami. Byl to nezapomenutelný pohled na řady světýlek, které se klikatily a stoupaly před námi.

Kolem nás zezadu, vpředu – Nomádi (někdy i Nomádci – tak 12-13 let) za

stálého pokřiku „camel, řava“ se svými velbloudy, kteří nás byli ochotni za 10 dolarů dopravit až nahoru. Odolali jsme těmto lákadlům, ono vysoukat se na takové zvíře, i když je v pokleku, není zas jen tak a kolébat se na jeho hřbetě v té výšce možná nemusí být nejlepší zážitek. Tak jsme se raději spolehli na své vlastní nohy.

Šly nás nahoru davy různých národností. Naši mladí a zdatní už byli daleko před námi, za námi stále nějací velbloudi s živým nákladem a spousty poutníků, nebo turistů? Velbloudům a velbloudářům se někdy líbilo jít vpravo, jindy zase vlevo, tak jsme byli pořád ve střehu. Vždy po nějakém větším úseku byla možnost si odpočinout na odpočívadle s občerstvením. Odpočívali jsme využívali hojně, občerstvovali se z vlastních zásob.

Jak jsme vystupovali výš a výš, cesta se zužovala. Přilepil se na nás (doslova) samozvaný mladý průvodce, hned chytil za ruku, po čase už pro jistotu svýma oběma a sliboval bezpečně dovést až nahoru. Napřed jsme z toho měli legraci, ale časem nás přešla. Bylo jasné, že se ho hned tak nezbavíme, navrhoval nám, že za pouhých 10 dolarů nás doprovodí na vrchol. Abychom se ho zbavili, dostal 2 dolary na rozloučenou, ale kdepak, zdálo se mu to málo. Běhal nahoru dolů kolem nás, zkoušel odchytit někoho dalšího, a když se mu to nedařilo, vrátil se věrně k nám a dožadoval se dalších dolarů. Měl ale smůlu.

Východ slunce nás zastihl kousek pod vrcholem, byla to nádhera. Slunko ozařovalo postupně okolní vysoké skalnaté hory. Vystoupili jsme až na vrchol Sinaje, nahoře

je kostelík, ale nebyl otevřený. Nádherný pohled. Kolem dokola sluncem ozářené vysoké skalnaté hory, nahoře na Mojžíšově hoře skupinky poutníků různých národností, které se modlily, zpívaly, fotily.

Dolů už to šlo rychleji, začalo se ale pěkně oteplovat, skákali jsme po kamenech dolů a ke konci už se ve vedru doplížili ke klášteru sv. Kateřiny. Náš sympatický průvodce si řekl o bakšiš a my jsme mu ho rádi za celou naši skupinu dali. Až později jsme zjistili, že si to zopakoval i u dalších. No ale snad na nás chlapec vzpomíná v dobrém. Do našeho hotelu jsme měli ještě 2 km, byli jsme ale už hodně unaveni a naše dámská část odmítla jít pěšky. Vzali jsme si místní taxík, dopravili se v benzínovém oparu do hotelu, rychle se nasnídali, osprchovali, pobalili věci a hurá na prohlídku kláštera.

Sv. Kateřina je typický pravoslavný klášter se svým ikonostasem a výzdobou. Žijí tu řečtí mniši, dozor v kostele obstarávají ale Arabi. Na nádvoří jsme mohli vidět keř, který byl kdysi hořícím keřem.

Náš průvodce nám vyprávěl, že ve středověku se zhoršily vztahy mezi církvemi, poté co křižáci dobyli Konstantinopolis (loďaři) místo Jeruzaléma. Papež Pavel VI. se s konstantinopolským patriarchou smířili, dnes by byli ochotni uznat papeže, ale primát cti, ne práva. V Jeruzalémě si prý ale babka z Řecka odplivne před františkánem. Ve Svaté zemi je prý někdy citelné napětí mezi církvemi.

A opět cesta pouští autobusem nazpět k egyptsko-izraelské hranici. Na izraelské straně dlouhé čekání na dost důkladnou kontrolu. Izraelští občané jsou tu doma,

a proto mají zvláštní vchod a přednost. Mladí celníci, tak sotva 20, mají podezření na naši rychlovarnou konvici a nesou ji k posouzení dozadu i s pyžamem uvnitř, k šéfům. Také písničky a breviář musí být prozkoumány. Ale nakonec vše dobře dopadlo a jedeme do Eilatu. Milovníci koupání se osvěžovali v Rudém moři, my zase v restauraci. Muselo se projít bezpečnostní kontrolou, to se nám sice nelíbilo, ale nešlo to jinak. Eilat je zřejmě příliš blízko egyptských hranic. Pozdě večer jsme se vrátili opět do našeho hotelu v Betlémě.

pokračování příště

zdroj: <http://sz2007.rajce.idnes.cz/>

Slovo nemocným

„Kdo vytrvá až do konce, bude spasen.“

Mt 10,22

V životě každého nemocného a nebo trpícího člověka má pokora důležitou úlohu. Tím, že přijímáme svoji nemoc jako určité pokoření, které je spojeno s naší závislostí na druhých lidech, podobáme se Kristu, který se stal člověkem, který žil náš život a zemřel za nás na kříži. On nás stvořil a vykoupil a my jsme proto na něm ve všem závislí. My nalézáme svoji závislost na něm, uvědomujeme si jeho lásku k nám a to nás má naplnit hlubokou důvěrou v jeho působení v našem životě a k rozhodnutí splnit jeho vůli v celém našem životě. Má nás to vést k poznání, že jsme ve svém životě závislí na Bohu i na lidech, které k nám posílá. Bez pokorného smýšlení o sobě nemůžeme přijímat Boží pomoc ani pomoc lidí.

Když člověk objektivně hodnotí sebe i druhé lidi, je ve svém nitru svobodný, radostný, naplněný pokojem a radostí. Takový pohled na sebe chrání člověka před přecitlivělostí, která vidí křivdu v každé maličkosti, chrání před přesvědčením, že všichni jsou proti němu, že mu nikdo nerozumí, že na něj všichni zapomněli, když potřebuje pomoc. Když se na sebe a na ostatní lidi díváme pokorně, nejsem soustředění jen na sebe, ale všímáme si druhých lidí a jejich problémů, nedotknou se nás řeči druhých lidí, jejich hodnocení našeho jednání, protože spoléháme na Boží

hodnocení našeho života, které je objektivní a proto spravedlivé.

V důsledku dědičného hříchu je v duši každého člověka sklon k pýše, který musíme během celého života přemáhat, protože pýcha ničí všechno dobré, co v životě vykonáme. Každé utrpení v životě člověka může být prožíváno tak, že pomáhá uvědomovat si postoje, které jsou založeny na pýše a odstraňovat je. Člověk je velmi citlivý na projevy pýchy druhého člověka, které ho dráždí, a proto ocení pokorný přístup k řešení všech problémů. Na své osobě však si neuvědomuje, co je projevem pýchy, co narušuje jeho vztah k Bohu i k lidem, kteří jsou v jeho blízkosti. Člověk si nemusí vyhledávat nebo sám vymýšlet, jak by se naučil pokorně se dívat na sebe, protože život mu přináší dost příležitostí k tomu, aby se naučil správně se ohodnotit. V případě, že si sám určí, jak se bude učit být pokorný, může být v jeho rozhodnutí skrytá pýcha, které chce dosáhnout, aby byl lidmi považován za lepšího, než je ve skutečnosti. Když se však člověk vyrovnává se situací, kterou si sám nepřipravil, kterou nemohl ovlivnit, je to pro něj přínosem. Člověk jedná nejzáslužněji, když se vyrovná s tím, co pokládá za křivdu, nepochopení a nebo za nespravedlivé ohodnocení sebe a svého snažení.

V každé životní situaci se má člověk spoléhat na Boží prozřetelnost, dobrotu a spravedlnost a nepropadat pocitu malomyslnosti.

O. J. Šik

Z farní charity

VÁNOCE – ČAS NEZIŠTNÉ LÁSKY

Blaženější je dávat než brát.

Vážení farníci, doplňujeme naši informaci z minulého čísla Tomáška o přípravě vánoční nadílky našim nemocným, starým a potřebným bratřím a sestrám. Balíčky budeme kompletovat z vámi přineseného cukroví, ovoce a ořechů 21. prosince a to v sakristii po ranní mši svaté. Prosíme, přispějte nám a pomozte, aby i letos bylo co rozdávat. Co nám můžete poskytnout, přineste do sakristie v předvánočním týdnu, nejpozději ráno 21. prosince. Děkujeme předem za vaši pomoc a jménem všech obdarovaných za vaši štědrost.

TRÍKRÁLOVÁ SBÍRKA (TKS)

Čas letí a další rok je skoro za námi. Už poosmé pořádá katolická charita celostátní sbírku s výše uvedeným názvem. Jistě jste všichni v minulých letech podle svých možností přímo Tříkrálovým koledníkům či jiným způsobem na tuto charitní akci přispěli. Obracíme se na vás opět s prosbou o finanční dar.

V minulých letech jsme vám nabídli možnost přispět na TKS vhozením peněz do naší charitní pokladničky vzadu v kostele. Protože se to osvědčilo, i tentokrát budou všechny peníze, které dáte do této

pokladničky mezi 2. a 13. lednem 2008, předány Oblastní charitě Brno pro TKS.

Jinou možností, jak podpořit TKS, je obdarování do zapečetěných pokladniček Tříkrálových koledníků (pozor, každá skupina musí mít dospělého vedoucího a být vybavena ověřenou průkazkou). Dále lze zaslat peníze na konto České spořitelny, číslo účtu 33001122/0800, specifický symbol pro Oblastní charitu Brno je 6100.

Prosíme, podpořte štědře tuto sbírku. Z vybraných peněz bude 65% použito na financování projektů OCH Brno. O zbytek se dělí DCH Brno – 15%, 10% jde na mezinárodní humanitární pomoc, 5% dostává Česká katolická charita a 5% kryje náklady na organizování sbírky.

Výsledky TKS a přehled projektů OCH Brno, které budou z peněz TKS 2008 podpořeny, uveřejníme v některém z příštích čísel Tomáška.

TKS v Brně bude slavnostně zahájena 2. 1. 2008 v 15.00 hodin mší svatou v katedrále na Petrově.

Dne 6. 1. 2008 se uskuteční pro koledníky v Městském divadle v Brně Tříkrálový koncert (asi od 15.00).

Vánoce plné radosti, pokoje a Božího požehnání a zdraví a Boží pomoc v novém roce 2008 vám z celého srdce vyprošují

Dobrovolníci farní charity

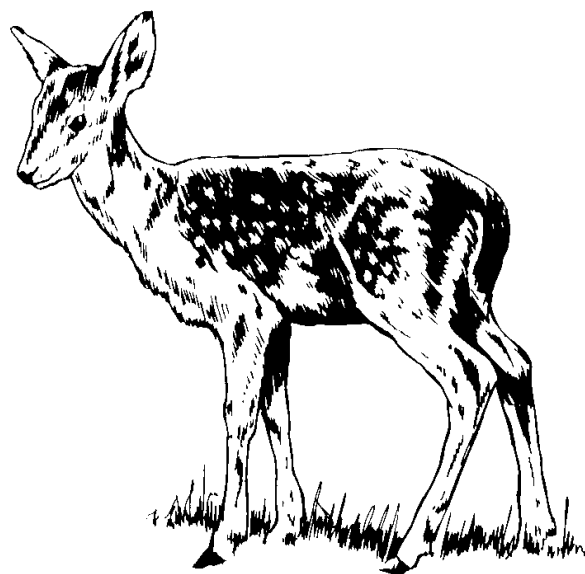
U Tomáše na Mikuláše

Mikuláš u sv. Tomáše, to je záležitost významná a světoznámá, vyhlášená, zkrátka mezinárodně uznávaná slavnost. Právě letos, ve středu 5. 12. 2007, jsme se o tom mohli na vlastní oči přesvědčit. Pravděpodobně sotva se Mikuláš v nebi zmínil o chystané nadílce v tomáškovském kostele, hnaly se k němu stovky andělů všelijakých národností, aby se dostali do slavného sboru, který s Mikulášem velebně přichází a pak celou slavnost provází líbezným zpěvem. Mikuláš z celé škály andělů vybral několik desítek a to nejen z českého nebe, ale i z Laosu, Japonska a Anglie. Poněkud tím zklamal anděle z Číny, Nového Zélandu, Jižní Ameriky a dalších míst, ale zkrátka všichni by se do kostela nevešli a takovéto mezinárodní zastoupení Mikulášovi stačilo, aby zpěv zazněl dostatečně silně a harmonicky. Andělé měli dobrou náladu a díky ní zazpívali rozverně, veselé písničky, které děti viditelně potěšily, takže bez problémů a bez obav šly poté k Mikulášovi pro nadílku. Ta obsahovala pestrobarevně zdobené perníčky, přichystané již dopředu jinými anděly. Rozjásané děti nakonec vyprovodily Mikuláše až ke kostelním dveřím, a plny krásných zážitků odešly domů a snad si v sobě odnesli i touhu být jako Mikuláš a zajímat se o potřeby druhých lidí, o to, jak jim pomáhat, čím je obdarovat.

Jarka Cýrusová

Vánoční pohádka

Mrzlo až praštělo a sníh se sypal z nebe jako by nikdy neměl přestat. Lesní pěšinky už dávno neprotkávaly les a všechna smrčí, borová i jedlová batolata vystrkovala ze sněhové duchny jen špičky nejvyšší větvičky. Malý srneček se pečlivě držel v mámině stopě, aby nezapadl do závěje. Zvědavě pokukoval po docela proměněném lese a vtom ho pořádně zastudil čumáček. Seděla mu na něm sněhová vločka, neuvěřitelně krásná. „Kdo jsi?“ zeptal se překvapený srneček. „Jsem voda,“ odpověděla vločka a elegantně sklouzla na zem.

Srneček pokračoval v cestě, ale protože máma se mu už trochu vzdálila, rozhodl se zkrátit si cestu za ní. „Kdoví proč jde takovým obloukem,“ mudroval, „tudy to bude kratší.“ Radostně poskočil, ale v tu chvíli se mu nožky rozjely do všech stran a skončil na břichu. „Jejdanánky, to klouže,“

zakňoural a prohlížel si ledové zrcadlo pod sebou. „Kdo jsi?“ zeptal se a s velkým úsilím se vyhrabal zpět na nožky. „Jsem voda,“ odpověděl led. Srneček znovu pospíchal za mámou, držel se její vyšlapané stezky. Jak byl zadýchaný, všiml si najednou obláčku páry, který vydechl. „Kdo jsi?“ zajímal se překvapeně. „Jsem voda,“ odpověděl obláček a zmizel směrem k nebi. Srneček kroutil hlavou. Ptá se pokaždé někoho jiného a dostává stejnou odpověď. Pomalu došli s mámou až k hájovně. Tam byla i spousta dalších zvířátek, všechna kolem stromečku ozdobeného právě takovými dobrotami, jaké zvířátkům chutnají. Všechny srnky i srnci, zajíci, veverky i ptáčci si našli něco pro sebe. „Jakýpak je dnes zvláštní den, že máme nachystaný stromeček s dobrotami?“ divil se srneček. „Lidé slaví Vánoce, synku a mysleli i na nás,“ vysvětlila mu máma. Právě v té chvíli je za oknem pozorovala malá Kamila s bratrem Benem. „Bene, vidíš, jak jim chutná! Pojd’ se podívat.“ Ben si stoupl vedle Kamily. „Chtěla jsi vysvětlit, jak může být Bůh jeden, když je přitom Otec, Syn a Duch svatý a právě dnes slavíme Ježíškovo narození, tedy narození Syna. Mám ti to ještě objasňovat?“ Kamila se zadívala na malého srnečka: „Třeba by mi to uměl vysvětlit tenhle krásný srneček, co víš,“ zamrkala na Bena. „Mohl by vědět, proč může být jedno v trojí podobě, vypadá tak chytře,“ zasmál se Ben a šel zdobit vánoční stromeček.

Jarka Cýrusová

Hádanka

Poznáte, kdo je na fotografii?

autor: P. Zahradník

Nápověda:

Fotografie byla pořízena na pouti do Svaté země v říjnu 2007 a osobu, která je na ní zachycena, zcela určitě znáte.

Přání od otce biskupa

Svět i my jsme nemocní mnoha chorobami. Betlém není jen nějaká stáj nebo chlív. Betlém je setkání s Boží láskou, která uzdravuje. Betlém je setkání s Ježíšem Kristem, kterým se Bůh dotýká osudu každého z nás, abychom se i my mohli svým životem dotýkat Boha, neboť on v nás má zalíbení.

Radost z tohoto Božího daru i v příštím roce přeje

*Mons. Vojtěch Cikrle
biskup brněnský*

Pro bystré hlavy

Milé bystré hlavy,

jak to bylo s Ježíšovým narozením jistě dobře víte. Určitě Vám tedy nebude dělat problém najít 10 chyb v textu, který uslyšíte o Vánocích v kostele (Nápověda – srovnej Lk – 2,1-7).

- V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Nerona, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu: To bylo druhé sčítání a konalo se, když byl v Galileji místodržitelem Plinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města.
- Také Jakub se odebral z judského města Nazareta vzhůru do Galileje do města Davidova, které se jmenuje Jeruzalém, protože byl z rodu a kmene Judova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v požehnaném stavu.
- Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého druhorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo.

* * *

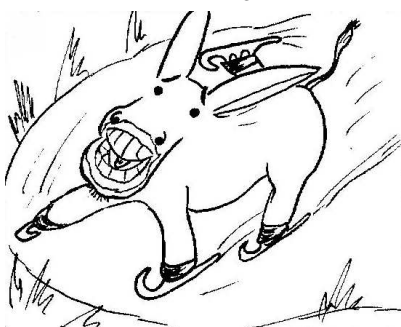
Pro menší tu máme veselé vánoční obrázky. Rozhodněte, zda věty pod obrázky jsou správně.

Panna Maria sáňkuje s Ježíškem.

Sv. Mikuláš se kouluje s kostelníkem.

Betlémský oslík se učí bruslit.

Pan kaplan s andělem staví pana faráře.

Klára Kengi Koukalová

Vánoce 2007 a Nový rok 2008

ve farnosti u kostela sv. Tomáše

• **Příležitost ke svátosti smíření** bude v našem kostele od pondělí 17. prosince 2007 do pátku 21. prosince 2007 vždy od 15 do 18.30 hodin. Kromě toho se pravidelně zpovídá také během bohoslužeb. Prosíme, využijte ke svátosti smíření zejména prvních dnů v týdnu, ušetříte si dlouhé čekání. O posledním adventním víkendu (vyjma pravidelných bohoslužeb) ani na Štědrý den odpoledne se zpovídat nebude!

• **Společné udělování svátosti nemocných** bude v pátek 21. prosince 2007 při večerní mši svaté v 17.30 hodin. Není třeba se hlásit předem. Dle možnosti také kněží rádi poslouží nemocným, kteří se do kostela nedostanou, návštěvu je třeba včas dohodnout na faře nebo v sakristii.

* * *

POŘAD BOHOSLUŽEB

24. 12. 2007

– Štědrý den

- ◇ modlitba breviáře v 6.30, ranní mše svatá v 7.00 hodin
- ◇ odpoledne v 16.00 hodin vánoční mše pro děti
- ◇ půlnoční mše ve 24.00 hodin se zpěvem chrámového sboru (J. J. Ryba – Česká mše vánoční „Hej mistře!“)

25. 12. 2007

– slavnost Narození Páně (Hod Boží vánoční)

- ◇ bohoslužby jako v neděli, tedy v 7.45 latinská se zpěvem scholy, 9.00 se zpěvem chrámového sboru (J. J. Ryba – „Hej mistře“), 11.00 a večer v 19.30 hodin
- ◇ od 14 do 18 hodin bude kostel otevřen pro návštěvu u jesliček

26. 12. 2007

– svátek sv. Štěpána (2. svátek vánoční)

- ◇ bohoslužby jako v neděli, tedy v 7.45 (lat.), 9.00, 11.00 a večer v 19.30 hodin
- ◇ od 14 do 18 hodin bude kostel otevřen pro návštěvu u jesliček

30. 12. 2007

– svátek Svaté rodiny

- ◇ bohoslužby budou v 7.45 (latinská), 9.00 spojená s požehnáním manželům, 11.00 a večer v 19.30 hodin

31. 12. 2007

– sv. Silvestra

(poslední den občanského roku)

- ◇ modlitba breviáře v 6.30, ranní mše svatá v 7.00 hodin
- ◇ odpoledne v 16.00 hodin mše svatá na poděkování za uplynulý rok s přehledem života a hospodaření farnosti v roce 2007
- ◇ večerní mše svatá odpadá

1. 1. 2008

– slavnost Matky Boží Panny Marie (občanský Nový rok)

- ◇ bohoslužby budou jako v neděli, tedy 7.45 (latinská), 9.00, 11.00 a večer v 19.30 hodin